

12. De Rabbijn

Lieve broeders en zusters, geachte aanwezigen,
“Een zeker mens daalde af van Jeruzalem naar Jericho en viel in de handen van rovers, die hem niet alleen uitschudden, maar ook slagen gaven en weggingen, terwijl zij hem halfdood lieten liggen.

Bij geval daalde een priester af langs die weg; en deze zag hem, doch ging aan de overzijde voorbij.

Evenzo ging ook een Leviet langs die plaats, en hij zag hem en ging aan de overzijde voorbij.

Doch een Samaritaan, die op reis was, kwam in zijn nabijheid, en toen hij hem zag, werd hij met ontferming bewogen.

En hij ging naar hem toe, verbond zijn wonden, goot er olie en wijn op; en hij zette hem op zijn eigen rijdier, bracht hem naar een herberg en verzorgde hem.

En de volgende dag stelde hij de waard twee schellingen ter hand en zeide: Verzorg hem en mocht gij meer kosten hebben, dan zal ik ze u vergoeden, op mijn terugreis.” [Lucas 10:30b-35]

Twee maanden geleden verscheen er in de EO-Visie een verslag van een reis die Henk Binnendijk naar Israël gemaakt had.

In dat verslag schreef Henk Binnendijk onder andere: “Je merkt ook dat er bij de Joden, in deze moeilijke periode, een groeiend zoeken is naar hun God. We ontmoetten een Nederlandse rabbijn, een prachtige man, vol van God ...”

Veertien dagen na de publicatie van dit reisverslag las ik in de EO-Visie een ingezonden brief.

Ik wil een gedeelte van deze brief aan u voorlezen.

“In het verslag van zijn reis naar Israël spreekt Henk Binnendijk over het groeiend zoeken bij de Joden naar hun God. In zijn ontmoeting met een ongetwijfeld sympathieke rabbijn, noemt hij deze geestelijk leider in de Joodse religie ‘een prachtige man, vol van God’.

Dat een door mij zeer gewaardeerde en hooggeachte broeder tot zulke uitspraken kan komen, roept vragen op. Niet wat betreft zijn liefde voor de Heer. Echter, de Bijbel leert ons dat er maar één ware God is, namelijk de Vader van onze Heer Jezus Christus, Die op Golgotha de scheidsmuur tussen Joden en heidenen omver haalde [Efeziërs 2 vers 14-16].

Buiten Christus om is er geen God, ook niet voor de Joden. De Joodse religie loochent en verwerpt nog onveranderd onze Heiland als de Christus, de Zoon van God. Deze Jezus laat ons nog steeds weten: Wie Mij verwerpt, verwerpt Hem die Mij gezonden heeft en wie de Zoon niet eert, eert ook de Vader niet. Een hedendaagse rabbijn vol van God, is in tegenspraak met Jezus' woorden en onderdeel van een misleidende leer ...”

Wel, dit is de kwestie die ik vanavond met u wil bespreken. Henk Binnendijk beschrijft in zijn reisverslag een rabbijn als een man ‘vol van God’.

Een andere broeder schrijft een ingezonden brief met een scherpe conclusie.

Die rabbijn van Henk Binnendijk kán helemaal geen man ‘vol van God’ zijn, want, zo zegt hij en ik citeer, dit “is in tegenspraak met Jezus' woorden en onderdeel van een misleidende leer”.

Dit is dan het onderwerp van vanavond.

Kan een orthodoxe Jood, die zich met heel zijn wezen aan God en zijn Woord vastklampt, maar de Heer Jezus niet als zijn Messias erkent, wel een man ‘vol van God’ zijn?

Misschien hebt u ze wel eens gezien.

Of van ze gehoord.

Van de *chassidim*, de orthodoxe Joden.

De mannen in hun zwarte pakken.

En hun pijpenkrullen.

Deze mannen leven heel inténs met God.

Zij hebben het Woord van God hartstóchtelijk lief.

De *chassidim* zijn altijd met de Schriften bezig.

Dat is hun léven.

Zij zijn *reuzen* als het gaat om bijbelkennis.

Daar zijn *wij* helemaal *niks* bij.

En als een broeder dan zegt: ‘Luister eens hier, die Joden verwerpen Christus, en wie Jezus verwerpt, verwerpt God, zulke mensen *kunnen* niet vol van God zijn’, dan snerpt dat door mijn ziel.

Zo’n opmerking doet mij pijn.

Heel veel pijn.

Daar kan ik dan *dágen* mee rond lopen.

Misschien vindt u mijn reactie een beetje overdreven.

Maar ik ken een broeder, die met deze kwestie ook grote moeite heeft.

Hij zegt het zo: ‘Ik heb er een gróte smart over en een voortdúrend hartzeer.’

Ik heb het over onze broeder, de afgevaardigde Paulus.

In de brief aan de Romeinen schrijft hij uitvoerig over deze kwestie.

Hij wijdt er drie hoofdstukken aan.

De hoofdstukken 9 t/m 11.

Een tijdje terug heb ik hier gesproken over de Bereeërs.

Misschien weet u dat nog.

Ik sprak toen over de mannen, die dagelijks de Schriften nagaan of de dingen, die in onze kerken gezegd worden, wel zo zijn.

Ik vroeg toen: ‘Waar zijn die mannen, die dat doen? Zijn die er eigenlijk wel?’

En ik heb toen zelf maar het antwoord gegeven.

Ik heb toen gezegd dat er in onze kerken maar een *enkeling* is, die zich ècht met de Schriften bezig houdt.

Ik heb toen ook mijn verontrusting daarover uitgesproken.

Misschien hebt u toen – tijdens mijn toespraak – wel gedacht: ‘Hij overdrijft.’

Zó erg is het niet ...

Dacht u dat?

Weet u wat Juan Carlos Ortiz, een bekende Pinksterbroeder, daarover zegt?

Hij zegt: ‘Onze kerken zijn eigenlijk één grote babycrèche.’

Alleen maar melkdrinkers.

Je moet ze nog de fles geven ook.

En luiers verschonon, natuurlijk ...

Voor echte Schriftkennis moet je in onze christelijke kerken niet wezen.

De werkelijke reuzen in de kennis van het Woord vind je bij de *chassidim*, de orthodoxe Joden.

Al eeuwen lang wordt deze kennis van vader op zoon doorgegeven.

De volwassen mannen hebben meestal eenvoudige maatschappelijke functies.

Schoenmaker, uitbener in een slachterij, dat soort ambachtelijk werk.

Dan kunnen ze tijdens hun werkzaamheden de Schriften overdenken, begrijpt u?

Als je de *chassidim* op straat tegenkomt, lopen ze altijd op een holletje.

Om de verloren tijd in te halen, die ze niet aan de Schriften kunnen besteden.

Een maatschappelijke carrière is voor hen volstrekt niet relevant.

Geld of goederen ook niet.

Alleen het Woord van God is voor hen belangrijk.

Geweldig!

De *chassidim* overdenken het Woord als ze opstaan.

En als ze naar bed gaan.

Als ze onderweg zijn.

En als ze op hun werk zijn.

En in hun vrije tijd.

Ze denken er *altijd* aan.

Deze mannen zijn doordrenkt met het Woord van God.

Zij overpeinen Gods wet bij dag en bij nacht.

Nou, zegt u, dat is mooi ...

Mooi?

Denkt u soms dat die voortdurende Schriftstudie van die mannen een hobby van hen is?

Een beetje uit de hand gelopen hobby?

Die voortdurende Schriftstudie is een opdracht van God, hoor!

Met een belofte.

“Welzalig de man die niet wandelt in de raad der goddelozen,
die niet staat op de weg der zondaars, noch zit in de kring der
spotters;

maar aan des HEREN wet zijn welgevallen heeft,
en diens wet overpeinst bij dag en bij nacht.

Want hij is als een boom, geplant aan waterstromen,
die zijn vrucht geeft op zijn tijd,

welks loof niet verwelkt;

– al wat hij onderneemt, gelukt.”

Ja, Psalm 1.

Het overpeinzen van Gods Woord bij dag en bij nacht.

In onze kerken spréken wij er over.

En in onze samenkomsten zínge wij er van.

Maar de *chassidim* dóen het.

En dan komt Henk Binnendijk in Israël.

Onze broeder Henk is niet zomaar iemand.

Hij heeft in zijn leven heel wat bijbelstudie gedaan.

Onze broeder weet ook het een en ander over de verborgen
omgang met God.

En dan ontmoet hij zo'n *chassied*.

Een rabbijn.

En onze broeder voelt de liefde van die rabbijn voor God en zijn
Woord.

Henk is daar zo door getroffen dat hij over die rabbijn in zijn
verslag schrijft: “Een man, vol van God.”

Een andere broeder leest dat en schrijft een brief.

Waarin hij zegt, dat die rabbijn Christus verwerpt.

En wie Jezus verwerpt, verwerpt God, die Hem gezonden heeft.

Die rabbijn kan dus niet vol van God zijn ...

En dan beginnen bij mij alle alarmbellen te rinkelen.

O, ja?

Ja, omdat als die broeder van die ingezonden brief gelijk heeft,
Psalm 1 dus niet meer geldt.

En heel veel andere Schriftgedeelten ook niet.

Gods Woord is achterhaald.
De beloften gelden niet meer.
De zegeningen ook niet.
God waakt niet meer over zijn Woord om dat te doen.
Gods Woord is *vervallen*.

En dat is precies wat broeder Paulus aan het begin van hoofdstuk 9 van de Romeinen-brief ook dwars zit. Meteen nadat hij gezegd heeft hoeveel pijn en hartzeer hij over de Israëlieten heeft, roept hij uit in vers 6: “Maar het is niet mogelijk, dat het woord Gods zou vervallen zijn.”

Nee, *gelukkig* niet.
Maar de afgevaardigde Paulus heeft wel drie hoofdstukken nodig om dát uit te leggen.
Zo simpel is het dus niet.

Wat u straks zal opvallen, als we die hoofdstukken lezen, is dat Paulus steeds weer nieuwe vragen stelt.
Dat is niet omdat dit literair verantwoord is.
Retorische vragen.
Een elegante formulering.
Zoals sommige uitleggers ons willen wijsmaken.
Nee, dat is omdat elk antwoord weer nieuwe vragen oproept.
Het is dus nodig, dat ik al die drie hoofdstukken met u lees.
Anders begrijpt u de logica van Paulus’ betoog niet.

Ik ga dus *drie* hoofdstukken aan u voorlezen.
Oef ...
Dat zijn we niet gewend.
Ik bedoel, zo’n lang stuk.
Drie hoofdstukken.
Tjonge, jonge ...
Dat valt niet mee.
De zwakheid van ons vlees wordt wel heel erg op de proef gesteld.
Toch?
Ik wil het daarom voor u èn voor mij wat makkelijker maken.
Ik ga u voorlezen uit een eigen vertaling.

Ik heb de NBG-vertaling wat aangescherpt.

Op plaatsen waarvan ik vind, dat de grondtekst ons meer inzicht geeft.

Ik hoop dat op die manier die drie hoofdstukken heel boeiend voor u zullen zijn.

Maar vooral dat u het Woord van God héél duidelijk hoort.

Want daar gaat het om.

Als u tijdens het voorlezen het even niet kunt volgen, haak dan niet af.

Haal even diep adem.

En blijf meevaren.

Oké.

Daar gaan we dan.

We lezen Romeinen 9:1 tot en met Romeinen 11:36.

9 1 Ik spreek de waarheid in Christus, ik lieg niet, want mijn geweten betuigt mij dit mede door de heilige geest,

2 dat ik een grote smart heb en een voortdurend hartzeer.

3 Want ik wenste zelf van Christus verbannen te zijn ten behoeve van mijn broeders, mijn verwanten naar het vlees, de Israëlieten.

4 Van hén is de aanneming tot zonen en de heerlijkheid en de verbonden en de wetgeving en de eredienst en de beloften.

5 Van hén zijn de vaders en uit hen is, wat het vlees betreft, de Christus, die boven alles is. God zij geprezen tot in de eonen! Amen.

6 Nou is het niet zo, dat het woord van God vervallen is. Want niet allen, die uit Israël zijn, zijn Israël.

7 Ook het zaad van Abraham zijn niet allen kinderen. Maar: "Jouw zaad zal in Isaäk geroepen worden."

8 Dat wil zeggen: niet de kinderen van het vlees zijn kinderen van God, maar de kinderen van de belofte rekent Hij tot zaad.

9 Want het woord van de belofte is dit: "Om deze tijd zal Ik komen en Sara zal een zoon hebben."

10 Maar dit niet alleen – daar is ook Rebekka, die haar bed deelt met één man, onze vader Isaäk.

11 Want toen de kinderen nog niet geboren waren en goed noch kwaad hadden gedaan (opdat het voornemen van God naar verkiezing zou blijven, niet op grond van werken, maar op grond daarvan dat Hij roept),

12 werd tot haar gezegd: “De meerdere zal de mindere dienstbaar zijn.”

13 zoals er geschreven is: “Jakob heb Ik lief, maar Esau haat Ik.”

14 Wat zullen wij dan zeggen? Is er onrechtvaardigheid bij God? Volstrekt niet!

15 Want hij zegt tot Mozes: “Ik zal Mij ontfermen over wie Ik Mij ontferm, en Ik zal barmhartig zijn jegens wie Ik barmhartig ben.”

16 Het hangt er dus niet van af of iemand wil, of dat iemand rent, maar of God zich ontfermt.

17 Want het Schriftwoord zegt tot Farao: “Hiertoe doe Ik jou opstaan, opdat Ik in jou mijn macht toon en mijn naam over de hele aarde verbreid wordt.”

18 Hij ontfermt zich dus over wie Hij wil en Hij verhardt wie Hij wil.

19 Je zult dan tot mij zeggen: Wat heeft Hij dan nog aan te merken? Want wie weerstaat zijn raadsbesluit?

20 O mens! wie ben jij dan, dat je God tegenspreekt? Zal het geboetseerde soms tot zijn boetseerder zeggen: Waarom maak je mij zo?

21 Of heeft de pottebakker niet de vrije beschikking over het leem om uit dezelfde klomp enerzijds een eervol en anderzijds een oneervol voorwerp te maken?

22 Als God nu zijn toorn wil tonen en zijn kracht bekend wil maken, door met veel geduld de voorwerpen van de toorn te verdragen, die tot verderf toebereid zijn;

23 juist om de rijkdom van zijn heerlijkheid bekend te maken over de voorwerpen van ontferming, die Hij tot zijn heerlijkheid voorbereidt?

24 En dat zijn wij, die Hij ook roept, niet alleen uit de Joden, maar ook uit de niet-Joden,

25 zoals Hij ook in Hosea zegt: “Ik zal het ‘niet-mijn-volk’ noemen ‘mijn-volk’, en de ‘niet-geliefde’ ‘geliefde’”.

26 “En het zal zijn in de plaats, waar tot hen gezegd werd: jullie zijn ‘niet-mijn-volk’, daar zullen zij ‘zonen van de levende God’ genoemd worden.”

27 En Jesaja roept over Israël uit: “Al zou het getal van de zonen van Israël als het zand van de zee zijn, het overblijfsel zal gered worden.”

28 “Want de Heer zal afsluitend en afdoende rekenschap vragen op de aarde.”

29 Zoals ook Jesaja tevoren heeft verklaard: “Als de Heer Zebaoth ons geen zaad overgelaten had, dan waren wij als Sodom geworden en waren we aan Gomorra gelijk gemaakt.”

30 Wat zullen wij dan zeggen? Dit: niet-Joden, die geen gerechtigheid najagen, haalden de gerechtigheid in, een gerechtigheid, echter, die uit geloof is.

31 Israël, echter, die een wet van gerechtigheid najaagt, laat de wet niet achter zich.

32 Waarom? Omdat het niet uit geloof is, maar als uit werken. Zij stoten zich aan de steen des aanstoots,

33 zoals er geschreven is: “Zie, ik leg in Sion een steen des aanstoots en een rots van ergernis, en wie op hem vertrouwt, zal niet beschaamd uitkomen.”

10 1 Inderdaad, broeders, de begeerte van mijn hart en mijn verzoek om hun redding gaan tot God uit.

2 Want ik getuig van hen, dat zij ijver voor God hebben, maar zonder inzicht.

3 Want onbekend met Gods gerechtigheid en proberend hun eigen gerechtigheid te doen gelden, hebben zij zich niet aan de gerechtigheid van God onderworpen.

4 Want Christus is het éinde van de wet, tot gerechtigheid voor een ieder, die gelooft.

5 Want Mozes schrijft over de gerechtigheid op grond van de wet: “De mens, die deze dingen doet, zal daarin leven.”

6 Maar de gerechtigheid op grond van het geloof spreekt zó: “Zeg niet in je hart: Wie zal tot in de hemel opklimmen?” dat wil zeggen: om Christus naar beneden te leiden.

7 of: “Wie zal in de afgrond afdalen?” dat wil zeggen: om Christus vanuit de doden naar boven te leiden.

8 Maar wat zegt zij? “Het woord is dichtbij je, in je mond en in je hart,” dat wil zeggen: het woord van het geloof, dat wij verkondigen.

9 Want als je met je mond belijdt: “Jezus is Heer”, en in je hart gelooft dat God hem vanuit doden opwekt, zul je gered worden.

10 Want met het hart gelooft men tot gerechtigheid. Maar met de mond belijdt men tot redding.

11 Want het Schriftwoord zegt: “Ieder die op hem vertrouwt, zal niet beschaamd uitkomen.”

12 Want er is geen onderscheid tussen Jood en Griek, omdat één en dezelfde Heer is van allen, rijk voor allen, die hem aanroepen.

13 want: “Ieder die de naam van de Heer aanroept, zal gered worden.”

14 Hoe zullen zij hem dan aanroepen, in wie zij niet geloven? En, hoe zullen zij in hem geloven, van wie zij niet horen? En hoe zullen zij horen zonder verkondiger?

15 En hoe zullen zij verkondigen zonder afgevaardigd te zijn? Zoals er geschreven is: “Hoe liefelijk zijn de voeten van hen, die een goede boodschap brengen.”

16 Maar niet allen geven aan het evangelie gehoor. Want Jesaja zegt: “Heer, wie gelooft wat hij van ons hoort?”

17 Het geloof komt dus vanuit het horen, en het horen door het woord van Christus.

18 Maar ik zeg: Horen zij het dan niet? Zeker wel! Hun geluid is over de hele aarde uitgegaan en hun woorden tot de einden van de wereld.

19 Maar ik zeg: Wist Israël het dan niet? Als eerste zegt Mozes: “Ik zal jullie jaloers maken op wat geen volk is. Ik zal jullie kwellen met een volk zonder verstand.”

20 En Jesaja waagt het te zeggen: “Ik werd gevonden door hen, die Mij niet zoeken, Ik werd openbaar aan hen, die naar Mij niet vragen.”

21 Maar tot Israël zegt hij: “De hele dag strek Ik mijn handen uit naar een ongehoorzaam en tegensprekend volk.”

11 1 Ik zeg dan: Verstoot God zijn volk dan? Volstrekt niet!

Want ik ben zelf een Israëliet, uit het zaad van Abraham, van de stam Benjamin.

2 God verstoot zijn volk niet, dat Hij tevoren kende. Of weten jullie niet wat het Schriftwoord zegt in Elia, wanneer hij Israël bij God aanklaagt:

3 “Heer! Ze doden Uw profeten, ze halen Uw altaren omver; en alleen ik ben overgebleven en ze zoeken mijn ziel.”

4 Maar wat zegt de godsspraak tot hem? “Ik heb voor mijzelf zeventuizend man overgehouden, die hun knie voor de Baäl niet buigen.”

5 Zo is er dan ook in de tegenwoordige tijd een overblijfsel, naar de verkiezing van de genade.

6 Nou, als het in genade is, dan is het niet meer uit werken, anders is de genade geen genade meer.

7 Wat dan? Wat Israël najaagt, heeft het niet ontmoet, maar het uitverkoren deel heeft het ontmoet. De overigen, echter, werden verhard,

8 zoals er geschreven is: “God geeft hun een geest van diepe slaap, ogen om niet te zien en oren om niet te horen”, tot op de dag van vandaag.

9 En David zegt: “Laat hun tafel tot een strik worden en tot een net, en tot een aanstoot en tot een vergelding voor hen.”

10 “Laten hun ogen verduisterd worden, zodat zij niet zien, en krom voortdurend hun rug.”

11 Ik zeg dan: struikelen zij dan, om te vallen? Volstrekt niet! Maar in hun overtreding is de redding voor de niet-Joden, om hen jaloers te maken.

12 Nou, als hun overtreding rijkdom voor de wereld is en hun tekort rijkdom voor de niet-Joden, hoeveel te meer hun volheid!

13 Ik spreek tegen jullie, tegen de niet-Joden, juist omdat ik, inderdaad, een afgevaardigde van de niet-Joden ben: ik verheerlijk mijn dienstverlening,

14 om zo mogelijk de jaloersheid van mijn vlees [en bloed] op te wekken, en enigen uit hen te redden.

15 want, als hun verwerping de verzoening van de wereld is, wat zal hun aanneming anders zijn dan leven uit de doden?

16 Is de eersteling heilig, dan ook het deeg, en is de wortel heilig, dan ook de takken.

17 Als enkele van de takken weggebroken worden en jij, als de wilde olijf, tussen hen geënt wordt en jij deel kreeg aan de saprijke wortel van de olijf,

18 beroem je dan niet tegen de takken! Als jij je beroemt – jij draagt de wortel niet, maar de wortel jón.

19 Je zult dan zeggen: er worden takken weggebroken, opdat ik geënt zou worden.

20 Oké! Zij worden in hun ongeloof weggebroken en jij staat in het geloof. Wees niet hoogmoedig, maar vrees!

21 Want als God de natuurlijke takken niet spaart, zal Hij jou ook niet sparen.

22 Let dan op de vriendelijkheid van God en zijn strengheid: over hen die vallen: strengheid, maar over jou: vriendelijkheid van God, als je tenminste in de vriendelijkheid blijft, anders zal jij ook weggekapt worden.

23 Want wanneer zij niet in hun ongeloof blijven, zullen ook zij weer geënt worden; want God is bij machte hen opnieuw te enten.

24 Want als jij uit de wilde olijf, waartoe jij naar jouw natuur behoort, weggekapt en tegen jouw natuur op de edele olijf geënt wordt, hoeveel te meer zullen dezen, naar hun natuur, op hun eigen olijf geënt worden.

25 Want, broeders, ik wil dat jullie dit geheim weten, opdat jullie niet eigenwijs zouden zijn, dat er een gedeeltelijke verharding over Israël is gekomen, totdat de volheid van de niet-Joden binnen zal gaan,

26 en zó heel Israël gered zal worden, zoals er geschreven is: “De Verlosser zal vanuit Sion aankomen. Hij zal de oneerbiedigheid van Jakob afwenden.”

27 “En dit is mijn verbond met hen, wanneer Ik hun zonden wegneem.”

28 Zij zijn – inderdaad – wat betreft het evangelie, vijanden, vanwege jullie, echter, wat de verkiezing betreft, zijn zij geliefden, vanwege de vaders.

29 Want de genadegaven en de roeping van God zijn onberouwelijk.

30 Want evenals jullie eens ongehoorzaam aan God waren, maar nu door hun ongehoorzaamheid ontferming hebben gevonden,

31 zo zijn ook dezen nu ongehoorzaam in de aan júllie betoonde ontferming, opdat ook zij ontferming mogen vinden.

32 want God sluit állen tezamen op tot ongehoorzaamheid, om zich over állen te ontfermen.

33 O! de diepte van de rijkdom en van de wijsheid en van de kennis van God. Hoe ondoorgrondelijk zijn zijn oordelen en hoe onnaspeurlijk zijn zijn wegen!

34 Want: wie kende het denken van de Heer? Of wie werd zijn raadsman?

35 Of wie geeft hem het eerst, waarvoor hij terugbetaald moet worden?

36 want uit Hem en door Hem en tot Hem zijn álle dingen. Hem zij de heerlijkheid tot in de aeonen! Amen.

Ik zou wel dágen over deze hoofdstukken kunnen spreken. Maar voor vanavond is het belangrijk dat we de grote lijn volgen.

Hoe kunnen we dan het betoog van onze broeder Paulus eenvoudig samenvatten?

A.] 9:1-5 Paulus' smart over Israëls falen

B.] 9:6-13 Gods voornemen gericht op een uitverkiezing (Israël)

C.] 9:14-29 Gods voornemen gericht op een overblijfsel (van Israël)

D-1.] 9:30-33 Israëls falen ondanks de Profeten

D-2.] 10:1-13 Israëls falen onder de Wet

D-3.] 10:14-21 Israëls falen in het Evangelie

C.] 11:1-10 Gods voornemen gericht op het overblijfsel gerealiseerd

B.] 11:11-32 Gods voornemen omvat allen

A.] 11:33-36 Paulus' vreugde over Gods handelen

Waar zitten we nu, in de 21^e eeuw?

Israël heeft gefaald.

We treffen het verslag van dat falen aan in de Evangeliën en in het boek Handelingen.

Dat is *geschiedenis*.

Gods voornemen gericht op het overblijfsel van Israël is ook gerealiseerd.

Je leest dat in Handelingen 21:20, waar de oudsten te Jeruzalem tegen Paulus zeggen: “Gij ziet, broeder, hoevele duizenden er onder de Joden gelovig zijn geworden ...”

In de grondtekst staat: ‘*muriades*’.

Dat betekent: ‘tienduizenden’.

Hoeveel tienduizenden onder de Joden gelovig zijn geworden.

Je vindt dat ook terug in de brieven aan de besnijdenis.

In de brieven van Jakobus, Petrus en Johannes en Judas.

En in de brief aan de Hebreëen.

Waar die gelovigen uit de Joden, het overblijfsel uit Israël, worden aangesproken.

Waar zitten we nu dan?

In het gedeelte B: ‘Gods voornemen omvat allen’.

We kunnen dit gedeelte als volgt analyseren.

B.] 11:11-32 Gods voornemen omvat allen

11-16 Israëls overtreding (de verzoening van de wereld)

b. 17-24 De wilde olijf geënt

25-32 De gedeeltelijke verharding van Israël opgeheven
(de redding van allen)

De overtreding van Israël is de verzoening van de wereld.

Vervolgens werden wij als wilde olijf geënt.

Maar de gedeeltelijke verharding van Israël is nog *niet* opgeheven.

De volheid van de niet-Joden (de natiën) is nog niet binnengegaan.

Dat moment ligt in de *toekomst*.

Laten we het geheel nu even samenvatten.

De situatie waarin we ons vandaag de dag bevinden is als volgt: na bijna 2000 jaar ligt de gedeeltelijke verharding nog steeds over Israël.

Israël steunt nog steeds op de wet en niet op Christus.

De rabbijn van Henk Binnendijk wordt daarom niet gerechtvaardigd.

Want in Romeinen 3:20; 3:28 en Galaten 2:16 zegt het Schriftwoord: "... daarom, dat uit werken der wet *geen vlees* voor Hem gerechtvaardigd zal worden ..."

Onze eerste, voorlopige, conclusie is dus: 'deze orthodoxe rabbijn wordt niet behouden'.

Ook al wordt hij door broeder Henk Binnendijk een man 'vol van God' genoemd.

Kan dat dan?

Laten we eens kijken naar een andere man, die 'vol van God' was.

Ik ga met u naar Deuteronomium 34.

Ik lees eerst het naschrift.

De verzen 10 tot 12.

"Zoals Mozes, dien de HERE gekend heeft van aangezicht tot aangezicht, is er in Israël geen profeet meer opgestaan – getuige al de tekenen en wonderen, die de HERE hem heeft opgedragen te doen in het land Egypte aan Farao, aan al zijn hovelingen en aan zijn gehele land, en getuige al het machtsbetoon en al de schrikwekkende, grote daden, die Mozes ten aanschouwen van geheel Israël gewrocht heeft."

Nu lezen we de eerste verzen van dit hoofdstuk.

"Toen beklom Mozes uit de velden van Moab de berg Nebo, de top van de Pisga, die tegenover Jericho ligt, en de HERE liet hem het gehele land zien: Gilead tot Dan toe, het gehele Naftali, het land van Efraïm en Manasse, het gehele land van Juda tot aan de achterste zee, het Zuiderland en de Streek, het dal van Jericho, de Palmstad, tot Soar toe. En de HERE zeide tot hem: Dit is het land, dat Ik Abraham, Isaak en Jakob onder ede beloofd heb met deze woorden: aan uw nageslacht zal Ik het geven. Ik heb het u met uw ogen laten zien, maar gij zult daarheen niet overtrekken. Toen stierf Mozes, de knecht des HEREN, aldaar in het land Moab, volgens des HEREN woord."

Mozes wordt in Psalm 90 een “man van God” genoemd.
Maar Mozes gaat *niet* het beloofde land binnen.

Laat dit even tot u doordringen ...

Mozes, een man ‘vol van God’, die onvoorstelbare dingen voor God gedaan heeft, trekt *niet* het beloofde land binnen.

Maar de meest eenvoudige Israëliet, diens kleine kinderen en de vreemdelingen, zij gaan *wel* het beloofde land binnen.

Wat hebben die eenvoudige Israëliet, die kleine kinderen of die vreemdelingen voor God gedaan?

Vermoedelijk niets.

In ieder geval niet iets wat ook maar in de verste verte vergelijkbaar zou zijn met wat Mozes voor God gedaan heeft.

Maar toch gaat Mozes het beloofde land niet binnen.

Al is hij een “man van God”.

Romeinen 9:14-16.

“Wat zullen wij dan zeggen? Er is toch geen onrechtvaardigheid bij God? Moge het toch niet worden! [NBG: Volstrekt niet!] Want Hij zegt tot Mozes: ‘Ik zal Mij ontfermen, over wie Ik Mij ook maar zal ontfermen, en Ik zal medelijden hebben, met wie Ik ook maar medelijden zal hebben.’ Het hangt er dus niet vanaf of iemand wil, of dat iemand rent, maar van God, die zich ontfermt.”

Mozes begreep dat.

En hij accepteerde dat.

Hij stierf op de berg Nebo.

Zonder het beloofde verkregen te hebben.

Laten we teruggaan naar onze rabbijn.

Daar staat hij – bij de Klaagmuur in Jeruzalem.

Met zijn lange zwarte pandjesjas, zijn zwarte broek, zijn lompe, zwarte schoenen en zijn zwarte hoed.

Met zijn lange baard, waarmee hij de scheppingsorde van God voor de man erkent.

En een bril op, met sterke glazen, vanwege het lezen van al die kleine lettertjes van de Schriften.

Hij heeft de *Tenach*, de Hebreeuwse Bijbel, in zijn handen.

Als een offerande aan God.
En hij heeft het Woord van God in zijn mond en in zijn hart.
Om hem heen roepen zijn broeders de Eeuwige aan.
Zij leggen de Eeuwige zijn eigen woorden voor.
Zij herinneren de Eeuwige eerbiedig aan zijn beloften.
De rabbijn buigt ritmisch met kleine bewegingen naar voren.
Hij staat onder een sterke emotie.
Hij roept hardop tot de Eeuwige, met de woorden van Psalm 42:
‘Waarom ga ik in het zwart vanwege de onderdrukking van de
vijand? Mijn tegenstanders honen mij. Zij zeggen de hele dag
tegen mij: “Waar is jouw God?”’
De rabbijn huilt nu openlijk.
De tranen lopen over zijn wangen.
En hij roept: ‘O, *HaShem*, waarom vergéét U mij?’

En ik – ik krijg kippenvel als ik hem zó tot God hoor roepen.
Mijn hart begint te bonzen.
En ik voel mijn tranen.
Want *ik* weet waarom *HaShem* hem vergeet.
God vergeet deze rabbijn omdat Hij hem onder
ongehoorzaamheid besloten heeft.
Waarom doet God dat?
Omdat God zich dan over míj kan ontfermen.

Deze rabbijn is vol van God.
Maar de hemel antwoordt niet.
Waarom niet?
Ik weet de reden.
En ik kan het haast niet geloven.
De reden is dat de verwérping van deze rabbijn míjn rijkdom is.

Ik vraag u: hoe is het mogelijk dat ik – iemand uit de niet-Joden,
uit de natiën, met de woorden van Romeinen 8:38-39 kan
zeggen:
“Want ik ben ervan overtuigd, dat noch dood, noch leven, noch
boodschappers, noch overheden, noch de nu bestaande dingen,
noch de op het punt staande dingen, noch machten, noch
verhevenheid, noch diepte, noch enige andere schepping, ons zal

kunnen scheiden van de liefde van God, welke is in Christus Jezus, onze Heer.”

Hoe kan ik dat zeggen?

Dat kan ik zeggen omdat God zich aan mij geopenbaard heeft.

Waarom deed Hij dat?

Had ik naar Hem gevraagd?

Ab-so-luut niet.

Ik heb helemaal niet naar Hem gevraagd.

Want het Schriftwoord zegt in Romeinen 10: ‘Jesaja waagt het te zeggen: “Ik ben openbaar geworden aan wie naar Mij niet vroegen.”’

Ik vroeg niet naar God.

Maar toch maakte Hij zich aan mij openbaar.

Hoe kan dat nou?

Dat noem je nou: ‘genade’.

Sommige mensen denken dat je God moet zoeken.

Je kan het proberen, natuurlijk.

Maar *ik* heb God helemaal niet gezocht.

Is dat zo?

Ja, dat is echt zo.

Ik heb Hem absoluut niet gezocht.

Integendeel, ik ben voor Hem weggelopen.

Maar hoe heb ik Hem dan gevonden?

Het Schriftwoord zegt: “Ik werd gevonden door hen, die Mij *niet* zoeken.”

Het komt regelmatig voor dat ik God niet zoek.

Ik heb het vaak veel te druk met mezelf.

En dan vergeet ik Hem.

Maar dan zegt Hij tegen mij: ‘Ik ben er ook nog, weet je wel?’

En dan zeg ik beschaamd: ‘Ja, Heer, het spijt me.’

Ik zoek Hem niet.

Hij laat zich vinden.

Hij zegt: ‘Hier ben Ik.’

Dank U, Heer!

Dat is nou *genade*.

Zeg nooit: 'Ik heb voor Jezus gekozen.'
Dat is gewoon niet waar.
U hebt helemaal niet voor Hem gekozen.
U zocht Hem niet eens.
Want als u Hem gezocht had, dan had u Hem *niet* gevonden.
Want Hij wordt alleen gevonden door wie Hem *niet* zoeken.
Zodat het genáde is.

Kijk, áls u Hem gezocht had, dan is uw gerechtigheid uit *werken*.
Heer, *ik* heb U toch gezocht?
Ik heb toch voor U gekozen?
Schei toch uit.
Weet u wat de Schrift zegt?
God kende u *tevoren*.
Daarom bestemt Hij u *tevoren* tot gelijkvormigheid aan het beeld van zijn Zoon.
En daarom roept Hij u.
En daarom rechtvaardigt Hij u.
En daarom verheerlijkt Hij u.
Zo zit het.
En niet anders.
Waar blijft het roemen dan?
Het is uitgesloten.
Onverdiende zaligheid geniet ik van mijn God ...

Ik vraag het nog eens: waarom wordt onze rabbijn, wiens leven volledig gewijd is aan het woord van God, niet behouden?
Het antwoord is: omdat God het brood van de kinderen aan de hónden geeft.
Pardon?
Ach ja, de Schrift zegt het iets aardiger, of misschien wel neerbuigender: God geeft het brood van de kinderen aan de 'kunariōn', aan de 'hondjes'.
Het woord 'hondjes' wordt door onze Heer Jezus gebruikt voor de niet-Joden.
Voor ons, de natiën, dus.
Het is maar dat u het weet.
En dan moet u niet denken aan onze weldoorvoede huisdieren, die vertroeteld worden.

Nee, de hond in het Midden-Oosten is een mager, schurftig scharminkel, die zijn kostje bij elkaar scharrelt uit het afval, dat op straat ligt.

Het is een beest die je af en toe een flinke trap moet geven.

In het Midden-Oosten is er geen erger scheldwoord dan: 'hond'.

Een hond is een verachtelijk wezen.

De Heer Jezus zegt: 'Het is niet goed om het brood van de kinderen aan de hondjes te geven.'

Nee, natuurlijk niet.

Het is ónnatuurlijk.

Het brood van de kinderen aan de hondjes geven.

Dat moet je niet doen.

Dat is ab-so-luut ónnatuurlijk ...

Dat zegt de afgevaardigde Paulus ook.

Hij zegt: 'Jij bent uit de wilde olijf, waartoe jij naar jouw natuur behoort, weggekapt en tégen jouw natuur op de edele olijf geënt.'

Het is niet alleen on-natuurlijk.

Het is tégennatuurlijk.

Abnormaal dus.

Soms ga ik wel eens naar de troonzaal van God.

Ik sta dan een beetje achteraf verlegen te schuifelen.

En dan komt de Heer naar mij toe.

En dan zegt Hij: 'Wat sta je daar toch achteraan. Kom mee naar voren.'

En dan neemt Hij mij mee, dwars door de troonzaal, naar een plaats - dicht bij Hem.

De plaats van een zoon.

En dan stamel ik: 'Maar, Heer, dat is toch de plaats van een Israëliet. Van hén is toch de aanneming tot zonen?'

En dan glimlacht de Heer.

Hij zegt: 'Dat was vroeger, zoon. Vroeger stond je veraf. Maar door het bloed van Christus ben je dichtbij gekomen.'

En dan applaudisseren de hemelingen.

Niet voor mij, hoor.

Maar voor mijn gewéldige God.

Die rijk is aan erbarming.
Want ik was dood door mijn overtredingen.
Maar God heeft – in zijn grote liefde – mij levendgemaakt met Christus.
En Hij geeft mij – in Christus – een plaats in de hemelse gewesten.
Heel dicht bij Zijn hart.
Dát is on-be-grij-pe-lijke genade.

Wij zijn er zo aan gewend dat wij bij God een voorkeursbehandeling krijgen, dat we ons niet meer realiseren hoe uitzónderlijk die genade is.
Wij vinden die genade heel gewoon.
En omdat we dat heel gewoon vinden, worden we eigenwijs.
We denken dat wij alleen de waarheid hebben.
We gaan ons beroemen tegen de takken.
We zeggen: ‘Die Joden verwerpen Christus. Zij kunnen niet vol van God zijn.’
Weet u wat Paulus zegt?
Wees toch niet hoogmoedig, maar blijf bij de vriendelijkheid ...

Ik wil het graag nog één keer herhalen.
Onze rabbijn dient God met zijn hele hart.
Hij is – om het met de woorden van Henk Binnendijk te zeggen – ‘vol van God’.
Maar God heeft hem onder ongehoorzaamheid besloten.
Hij kán niet tot geloof in Christus komen.
Want God heeft hem ogen gegeven om niet te zien.
En oren om niet te horen.
Hoe hard deze rabbijn ook tot God roept, hij zal niet gerechtvaardigd worden.
Waarom niet?
Opdat *wij* ontferming zouden vinden.
Daarom krijg ik kippenvel, als ik de *chassidim* bij de Klaagmuur zie staan.
Hún tekort is ónze rijkdom.

De ogen van Israël zijn verduisterd, zodat zij niet zien.
Dat is gebeurd, opdat hún verwerping ónze verzoening zou zijn.

Aan het eind van het boek Handelingen gaat de deur voor Israël dicht.

Kort daarna, in het jaar 70, werd de tempel in Jeruzalem verwoest.

Ik neem aan dat u van dat onderwerp op de hoogte bent.

Misschien ook wel van Hosea 6:1-2.

“... Hij heeft geslagen, en zal ons verbinden.

Hij zal ons na twee dagen doen herleven ...”

Dat doet ons denken aan de tweede brief van Petrus.

“Doch dit ene mag u niet ontgaan, geliefden, dat één dag bij de Here is als duizend jaar en duizend jaar als één dag.”

Israël wordt nu al twee dagen door God geslagen.

Om het maar even simpel te zeggen: na de verwoesting van de tempel in het jaar 70 wordt Israël nu al bijna tweeduizend jaar door God geslagen.

Daar gebruikt God natuurlijk mensen voor.

En nu wil ik verschrikkelijk graag dat u het volgende begrijpt. Israël daalde in die tweeduizend jaar af van Jeruzalem naar Jericho.

En viel in de handen van rovers.

Na de pauze laat ik u zien, wie die rovers zijn.

Die rovers schudden hem niet alleen uit.

Maar gaven hem ook slagen en lieten hem halfdood liggen.

Nu komen wij voorbij en wij zien de rabbijn liggen.

Paulus heeft ons verteld dat hij daar ligt vanwege ons.

Die rabbijn is een vijand van het evangelie.

God sluit hem op onder ongehoorzaamheid, opdat wij ontferming zouden vinden.

O, nu krijgen wij een groot mededogen met de man die daar ligt ...

Hij wordt toch maar geslagen vanwege ons.

Ons hele hart gaat naar hem uit ...

Dacht u dat?

Weet u wat wij doen?

Wij gaan aan de overkant voorbij.

O, broeders, was dát maar waar.
Gingen we maar aan de overkant aan hem voorbij.
Nee, we gaan bij hem staan.
We zeggen tegen hem: 'Eigen schuld, dat je daar ligt ... Moet je Christus ook maar aannemen.'
En dan geven we hem een trap na.
We zeggen tegen hem: 'Wie Jezus verwerpt, verwerpt God die Hem gezonden heeft. Jij kunt nooit "vol van God" zijn ...'

Weet u, ik vind dit werkelijk hártverscheurend.
Het is wel *een geliefde van God*, die daar ligt, hoor ...
God móest hem wel wegbreken.
Anders kon hij óns niet enten.

Waarom zijn we zo onbarmhartig tegen Gods geliefde?
Waarom zijn we niet met ontferming over hem bewogen?
Waarom verbinden wij zijn wonden niet met Psalm 130:
'Broeder, hoop op *HaShem*, want bij *HaShem* is goedertierenheid, bij Hem is veel verlossing. Hijzelf zal Israël verlossen van al zijn ongerechtigheden.'
Waarom gieten we niet verzachtende olie op de wonden met Psalm 129: 'Broeder, wij zegenen jou in de naam van *HaShem*.'
Waarom geven we hem geen wijn met Psalm 143: 'Broeder, *HaShem* zal het voor jou voleindigen.'

Laten we de rabbijn bij de Heer van de herberg brengen.
En zeggen: 'Verzorg hem alstublieft. En als u meer kosten moet maken, dan zal ik ze vergoeden.'

De kosten vergoeden?
Hoe bedoel je?
De laatste tijd lees ik in de EO-Visie weer veel oproepen tot gebed.
Voor een opwekking in onze kerken.
Ach, broeders, laten we toch ophouden met al dat navelstaren.
Laten we tot God gaan.
En tegen Hem zeggen: 'Heer, verzorg Israël alstublieft. En als U meer kosten moet maken, laat ons dat dan vergoeden. Als U hem groter moet maken, maak ons dan kleiner ...'

Pauze

Voor de pauze heb ik gesproken over dat de afgevaardigde Paulus ons uit de Schriften laat zien dat God aan Israël een geest van diepe slaap heeft gegeven, ogen om niet te zien en oren om niet te horen.

En dat door Israëls ongehoorzaamheid aan ons, de heidenen, de natiën, de *goyim*, de niet-Joden dus, ontferming is bewezen.

En dan komt als vanzelf de vraag: ‘Wat is dan nog het voorrecht van de Jood, of het nut van de besnijdenis?’

De afgevaardigde Paulus zegt dan in Romeinen 3: “Velerlei in elk opzicht. In de eerste plaats [toch] dit, dat hun de woorden Gods zijn toevertrouwd.”

Dit is een buitengewoon belangrijke uitspraak.

Aan hen – de Joden – werden de woorden van God toevertrouwd.

Wat betekent dat: toevertrouwen?

Het Woordenboek der Nederlandse Taal verklaart:

1. aan iemand in vertrouwen iets in bewaring geven of opdragen;
2. iemand in vertrouwen iets mededelen.

Je zou samenvattend kunnen zeggen: de woorden van God werden aan Israël in vertrouwen medegedeeld en in vertrouwen aan hen in bewaring gegeven.

Dus niet alleen werden de woorden van God aan de Joden medegedeeld.

Nee, ze moesten er ook goed op passen.

De bijbel is een Joods boek.

Veel mensen realiseren zich dat niet.

Maar in Romeinen 3:2 staat het: ‘aan hén werden de woorden van God toevertrouwd.’

Bovendien moesten ze er goed op passen.

Je kunt alleen goed op de woorden van God passen als je ze op een boekrol schrijft.

En dat je daarna die verschillende boekrollen gaat bundelen.

Als het goed is, hebt u een bijbel bij u.

Dat zijn de woorden van God.

Dat wil zeggen: de *vertaling* van de woorden van God.

Het gedeelte van de bijbel dat wij ‘het Oude Testament’ noemen, is oorspronkelijk in het oud-Hebreeuws en voor een klein gedeelte in het Rijks-Aramees geschreven.

Nou, aan wie zijn die Hebreeuwse geschriften eigenlijk gericht?

Het antwoord lijkt eenvoudig, maar daar zijn nogal wat misverstanden over.

Voor de pauze hebben we in Romeinen 9 gelezen dat de wetgeving, de verbonden en de beloften het erfdeel van Israël zijn.

Laten we daar eens even bij stilstaan.

De wetgeving is dus van Israël.

Alleen zij, die echt weten wat de wet is, begrijpen de consequenties daarvan.

Luister maar naar wat de afgevaardigde Paulus in Galaten 3 zegt: “Want allen, die het van werken der wet verwachten, liggen onder de vloek; want er staat geschreven: Vervloekt is een ieder, die zich niet houdt aan alles, wat geschreven is in het boek der wet, om dat te doen.”

Even verderop zegt Paulus: “Zegt mij, gij, die onder de wet wilt staan, luistert gij niet naar de wet?”

Laten we dat eens gaan doen.

Luisteren naar de wet.

Ik lees met u een gedeelte uit het boek van de wet.

Deuteronomium 28:15-34.

“Maar indien gij niet luistert naar de stem van de HERE, uw God, en niet *al* zijn geboden en inzettingen, die ik u heden opleg, naarstig onderhoudt, dan zullen de volgende vervloekingen *alle* over u komen en u treffen: Vervloekt zult gij zijn in de stad en vervloekt op het veld. Vervloekt zullen zijn uw mand en uw baktrog. Vervloekt zal zijn de vrucht van uw schoot, de vrucht van uw bodem, de worp van uw runderen en de dracht van uw kleinvee. Vervloekt zult gij zijn bij uw ingang en vervloekt bij uw uitgang.

De HERE zal over u de vloek, de verwarring en de bedreiging doen komen in *alles* wat gij onderneemt en wat gij doet, totdat gij verdeldg wordt en snel te gronde gaat vanwege de slechtheid uwer daden, omdat gij Mij verlaten hebt.

De HERE zal de pest aan u doen kleven, totdat zij u heeft weggevaagd uit het land, dat gij in bezit gaat nemen. De HERE zal u slaan met tering, koorts, brand, ontstekingen, droogte, brandkoren en honigdauw: zij zullen u vervolgen, totdat gij te gronde gaat. Ook zal de hemel boven uw hoofd van koper zijn en de aarde onder u van ijzer. De HERE zal poeder en stof over uw land laten regenen; van de hemel zullen die op u neerdalen, totdat gij verdeldg zijt.

De HERE zal u verslagen aan uw vijanden overleveren. Langs één enkele weg zult gij tegen hen optrekken, maar langs zeven wegen voor hen vluchten, zodat gij tot een schrikbeeld zult wezen voor alle koninkrijken der aarde. Uw lijken zullen tot voedsel dienen voor al het gevogelte des hemels en het gedierte der aarde, zonder dat iemand die opschrikt.

De HERE zal u slaan met Egyptische zweren, met builen, uitslag en schurft, waarvan gij niet kunt genezen. De HERE zal u slaan met waanzin, verblindings en verstandsverbijstering, zodat gij op de middag rondtast, als een blinde in de duisternis; gij zult op uw wegen niet voorspoedig zijn, maar bij voortduring slechts verdrukt en beroofd worden, zonder dat iemand u redt.

Gij zult een vrouw ondertrouwen, maar een andere man zal haar beslapen. Gij zult een huis bouwen, maar het niet bewonen. Gij zult een wijngaard planten, maar de vrucht daarvan niet genieten. Uw rund zal voor uw ogen geslacht worden, maar gij zult daarvan niet eten. Uw ezel zal in uw bijzijn geroofd worden, en niet tot u terugkeren. Uw kleinvee zal aan uw vijanden worden gegeven, zonder dat iemand u te hulp komt. Uw zonen en dochters zullen aan een ander volk worden overgeleverd, terwijl gij het met eigen ogen ziet, en de gehele dag naar hen smacht, zonder iets te kunnen doen.

Een volk, dat gij niet kent, zal de vrucht van uw bodem eten en alles waarvoor gij gezwoegd hebt; bij voortduring zult gij slechts verdrukt en vertrapt worden. Gij zult waanzinnig worden vanwege het schouwspel, dat uw ogen zullen zien.”

Deuteronomium 28:66-67.

“Zonder ophouden zal uw leven in gevaar verkeren; des nachts en des daags zult gij opschrikken en van uw leven niet zeker zijn. Des morgens zult gij zeggen: Was het maar avond; en des avonds: Was het maar morgen – vanwege de vrees, die uw hart vervult ...”

En zo staan er nog een aantal vervloekingen in.

Is er iemand in de zaal, die nog steeds graag de wet wil houden?
Niet?

Mooi.

Dat hoeft ook niet.

Want de wet is aan *Israël* gegeven.

Van hén is de wetgeving.

Dus niet van ons.

Afblijven, dus.

De wetgeving is van *Israël*, zegt de afgevaardigde Paulus, maar ook de belóften.

Alle eeuwen door hebben de Joden in omstandigheden verkeerd, zoals we die net gelezen hebben.

Onder de wet.

Vervloekt.

Verstrooid onder de volken.

Met een bevend hart, ogen vol heimwee en een kwijnende ziel.

En dan lezen de Joden in hun synagogen de belóften: ‘Troost, troost mijn volk ... Spreekt tot het hart van Jeruzalem ... Zo zegt de HERE, jouw Schepper, o Jakob, en jouw Formeerder, o *Israël*: Vrees niet, want Ik heb je verlost, Ik heb je bij de naam geroepen, je bent van Mij ...’

Geweldig.

Toch nog hoop ...

Nu kom ik wel eens bij broeders thuis.

En dan hangt er zo’n Delftsblauw tegeltje in de gang met de tekst erop: “Ik heb u bij uw naam geroepen, gij zijt Mijn.”

Die broeder ziet mijn blik.

Hij zegt: ‘Mooi, hè? Daar heb ik toch zo’n steun aan.’

En dan vraag ik aan die broeder: ‘Hoe kom je aan zo’n tegeltje?’

En dan zegt ie: ‘O ..., bij de Evangelische boekwinkel. 10 euro.

Wil je er ook één?’

En dan zeg ik: ‘Nee, dank u, broeder ... waar heb je trouwens die tekst vandaan?’

En dan zegt die broeder: ‘Dat staat er toch bij ... Jesaja 43:1.’

En dan zeg ik: ‘Broeder, die tekst is helemaal niet voor jou. Die tekst is het eigendom van de Jood. Die kun jij je niet zomaar toeëigenen.’

En dan kijkt die broeder mij aan alsof hij water ziet branden ...

Weet u, de Jood staat onder de wet.

Daar kan hij niks aan doen.

Gód heeft hem eronder geplaatst.

En weet u, als je eenmaal weet wat de wet is, dan loop je daar zo hard mogelijk vandaan.

Dan ga je als een haas naar de genade toe ...

Kijk, ook die belóften van God in de Hebreeuwse geschriften zijn het exclusieve eigendom van de Jood.

Die belóften heeft de Jood hard nodig.

Waarom?

Nou, als tegenwicht voor de wet.

Anders zou hij vergaan in zijn ellende.

Begrijpt u?

En dan ben ik bij een goedbedoelende zuster.

Die heeft in haar huiskamer een eigen gemaakt borduurwerkje hangen.

Met de tekst: “Ik heb u in mijn handpalmen gegrift.”

En dan zeg ik tegen die zuster: ‘Waar heb je die tekst vandaan, zuster?’

En dan zegt zij verbaasd: ‘Dat weet je toch, Jesaja 49.’

En dan wordt mijn hart heel zwaar.

Want de rabbijn bij de Klaagmuur schreeuwt tot zijn God – die ook ónze God is: ‘O, *HaShem*, waarom vergeet U mij?’

En dan antwoordt God in zijn Woord: ‘Sion zegt: *HaShem* heeft mij verlaten en Hij vergeet mij. Kan ook een vrouw haar zuigeling vergeten, dat zij zich niet ontfermen zou over het kind

van haar schoot? Al zouden zij die vergeten, toch vergeet Ik jón niet. Zie, Ik heb je in mijn handpalmen gegrift, jouw muren zijn voortdurend voor Mij.'

Tot wie spreekt God dan?

Nou, niet tot u en mij, broeders.

Maar tot die rabbijn bij de Klaagmuur.

En die zuster van dat borduurwerkje kijkt mij meewarig aan. Dat ik zo dom ben dat ik niet weet dat die tekst uit Jesaja 49 komt.

En dan voel ik mij zo moe worden.

Moe van het tegen de stroom in zwemmen.

Moe van de hutspot van de christelijke godsdienst.

En dan zeg ik tegen die zuster: 'Mmm ...'

Maar eigenlijk zou ik moeten roepen: 'Zuster, die tekst is niet van jou ... afblijven!'

Broeders, iedere keer dat wij de Hebreeuwse geschriften op onszelf toepassen, weet u wat wij dan doen?

Wij *stelen* het erfgoed van de Joden.

Van hén zijn de beloften.

Ik ben vlak na de Tweede Wereldoorlog geboren.

In 1946.

De generatie voor mij heeft mij over die oorlog verteld.

Hoe de Joden weggevoerd werden naar de concentratiekampen van nazi-Duitsland.

In totaal zijn er zo'n zes miljoen Europese Joden vermoord.

Een onvoorstelbaar aantal.

Maar een kleine groep van hen zijn levend teruggekeerd.

Ook naar Nederland.

Ze gingen naar huis ...

Dáchten ze ...

Toen zij bij hun huis aankwamen, ontdekten zij dat ánderen in hun huis woonden.

Niet-Joden.

Die Nederlanders zaten op hún stoelen, aten van hún borden en sliepen in hún bedden.

Die Nederlanders waren trouwens ook helemaal niet van plan om uit die Joodse huizen weg te gaan.

Ja, kom zeg, wie ben jij eigenlijk?

Eliyahu Cohen? Kom nou, die is al lang dood, man ...

Jouw huis? Bewijs het maar eens ...

Drama's hebben zich toen afgespeeld.

En veel Joden hebben toen Nederland – en daarmee hun bezittingen – voorgoed de rug toegekeerd.

Veel christenen klagen erover dat de *chassidim*, de streng-orthodoxe Joden, zo fel anti-christelijk zijn.

Die *chassidim* spugen op de naam van onze Heer Jezus.

Ze gooien met stenen naar ons, als wij de naam van onze Heer noemen.

Vind je het gek?

Wij hebben hun bezittingen afgepakt.

We doen net alsof hún geschriften van óns zijn.

Ook zijn veel christenen verbaasd dat er zoveel liberale, ongelovige Joden zijn.

Vind je het gek?

Ze hebben hun bezittingen, hun erfdeel, voorgoed de rug toegekeerd.

Waarom?

Nou, ze vinden het niet prettig dat wij met hun veren lopen te pronken.

Begrijp je?

Broeders, het wordt hoog tijd dat we uit het woonhuis van Israël gaan.

En dat we aan Israël diens eigendommen teruggeven.

En excuus aanbieden.

Tegen hem zeggen: 'Het spijt ons, dat we je spullen gebruikt hebben. Maar we dachten dat je dood was.'

En als Israël even geen behoefte aan zijn huis heeft, laten we dan over zijn spullen waken.

En als er dan weer iemand het huis van Israël binnensluipt, om wat eigendommen van Israël zich toe te eigenen, dat we dan zeggen: ‘Uh ... uh ...! Niet aankomen ... van Israël!’

Aan de Joden werd ook het grootste deel van de Griekse Geschriften van het ‘Nieuwe Testament’ toevertrouwd. Er zijn maar heel weinig christenen, die dát weten. Je kunt de Griekse Geschriften als volgt indelen:

- A. Matteüs – Handelingen: de verwachting van het Koninkrijk voor Israël (geschiedenis)
- B.] Romeinen – Filemon: de brieven voor de ‘voorhuid’ (niet-Jood)
- B.] Hebreeën – Judas: de brieven voor de ‘besnijdenis’ (Israël)
- A. Openbaring: het Koninkrijk voor Israël gekomen

Zoals je ziet, zijn de Griekse Geschriften voornamelijk bestemd voor Israël, met uitzondering van de brieven van Paulus, de brieven voor de ‘voorhuid’.

Ik wil daar verder niet op ingaan.

Wel gaan we nog een laatste keer terug naar onze rabbijn. De man ‘vol van God’ zoals Henk Binnendijk hem met veel genegenheid noemt.

Onze brieveschrijver zegt: ‘Jezus laat ons nog steeds weten: Wie Mij *verwerpt*, *verwerpt* Hem die Mij gezonden heeft en wie de Zoon niet *eert*, *eert* ook de Vader niet.’

Onze eerste vraag zou dan moeten zijn: ‘Waar staat dat?’

Het eerste citaat, over ‘verwerpen’, is onjuist.

Maar vooruit, laten we niet kinderachtig doen, laten we zeggen dat onze brieveschrijver een combinatie van Johannes 12:48 en 49 bedoelt.

Het tweede citaat, over ‘eren’ is eveneens uit het Evangelie naar Johannes, hoofdstuk 5:23.

Als u naar de indeling van de Griekse Geschriften kijkt, dan ziet u dat het Evangelie naar Johannes in de rubriek: ‘verwachting van het Koninkrijk’ staat.

In de categorie: geschiedenis.

De Heer Jezus heeft tijdens zijn verblijf op aarde deze woorden over ‘verwerpen’ en ‘eren’ uitgesproken.

Hij sprak die woorden tegen zijn tijdgenoten.

In het bijzonder tegen de leidlieden van het volk.

Hij wist dat zijn tijdgenoten Hem zouden verwerpen.

Want de Schriften moesten vervuld worden.

Daarom kondigt Hij aan dat zij Hem zullen verwerpen.

En Hij legt uit dat zij daarmee ook Degene verwerpen, die Hem gezonden heeft.

Korte tijd na deze aankondiging en uitleg verwerpen zijn tijdgenoten Hem.

Daarna werden de takken uit de edele olijf weggebroken.

Nu staat er in Deuteronomium 24:16 dat de kinderen niet om de zonden van hun vaders ter dood gebracht mogen worden.

Ieder zal om zijn eigen zonde ter dood gebracht worden.

Hoe kan een hedendaagse Jood nou schuldig verklaard worden om wat zijn voorvadersen 2000 jaar geleden gedaan hebben?

De *tijdgenoten* van onze Heer Jezus hebben Hem 2000 jaar geleden verworpen, niet geëerd.

Onze briefschrijver heeft de klok wel horen luiden, maar hij weet niet waar de klepel hangt.

Zeker, de orthodoxe rabbijn wordt niet behouden.

Maar de reden waaróm ontgaat onze briefschrijver.

Het is een grote misvatting te denken dat een orthodoxe Jood vandaag de dag verloren gaat, omdat hij de Heer Jezus als zijn Messias verwerpt.

Dat is helemaal niet aan de orde.

De orthodoxe Jood gaat verloren, omdat God de orthodoxe Jood onder *ongehoorzaamheid* heeft besloten.

Waarom doet God dat?

Om zich *daarna* over hem te *ontfermen*.

Dat zeg ik niet.

Dat zegt onze leermeester, de afgevaardigde Paulus.

‘Want’, zegt Paulus, ‘God heeft *allen* onder ongehoorzaamheid opgesloten, om Zich over *allen* te ontfermen.’

Allen is allen.

Ook onze brieveschrijver was eens ongehoorzaam.

Maar God heeft zich over hem ontfermd.

Ook wij waren eens ongehoorzaam.

Maar God heeft zich ook over ons ontfermd.

Goddank.

Misschien is uw kind of een dierbaar familielid ongehoorzaam aan het evangelie.

Wil hij of zij niets van de Heer Jezus weten.

U heeft daar veel verdriet van ...

Wees maar niet bang.

God zal zich ook over hem of over haar ontfermen.

Want God heeft *allen* onder ongehoorzaamheid besloten, om zich over *allen* te ontfermen.

Kijk, stel, dat God niet een Redder is van alle mensen.

Dan zou die orthodoxe rabbijn de meest beklagenswaardige van alle mensen zijn.

Maar gelukkig, er is hoop voor onze rabbijn.

Want God is een Redder van alle mensen.

Ook die rabbijn zal ontferming bij God vinden.

Daarom roept Paulus uit: ‘O, diepte van rijkdom, van wijsheid en van kennis Gods ... Want uit Hem en door Hem en tot Hem zijn alle dingen ... Hem zij de heerlijkheid tot in de aeonen!

Amen!